

Тарасове слово – живе і здорове!

Сергій Костюк

Понад 300 українців Канади зібралося на концерт з такою назвою, організований Конгресом Українців Канади – Едмонтонський відділ (КУК-ЕВ) та Українським Музичним Товариством Альберти (УМТА) 7 березня 2010р. Дідусі, бабці, батьки й діти, ті, які народилися в Канаді, й ті, які прибули з України й інших країн різними імміграційними хвилями, прийшли в Дім Української Молоді ім. Романа Шухевича, Головнокомандувача Української Повстанської Армії, посмертно Героя України, в м.Едмонтоні для вшанування пам'яті Тараса Григоровича Шевченка, як Він сам заповів, «незлим, тихим словом».

Шевченківські дні мають давню історію. Навіть за часів жорстких репресій царської Росії митрополит Андрей Шептицький їздив зі Львова до Києва відправляти панахиду за Тарасом Шевченком. Особливу роль для України вони відіграли в українській діаспорі, особливо в часи дисидентського руху, одним з осередків якого був м.Едмонтон, де традиція вшановувати пам'ять Великого Кобзаря існує вже не одне десятиліття.

Як зазначила у вступному слові цього річного концерту Президент КУК-ЕВ Люба Федущак Шевченківські концерти потрібні людям для того щоби «правда не пропала, і щоби слово не вмирало».

Програма концерту була насиченою й цікавою. Організатори намагалися показати багатогранність таланту Тараса Шевченка – поета, художника, патріота й борця за волю України. Після проникливого вступного слова Люби Федущак, хор «Дніпро» (диригент: Марія Дитиняк, фортепіано: Ірина Гарнавська) майстерно виконав Шевченків «Заповіт», пісні «Полюбила чорнобрива козака дівчина» і «Ой у саду, у саду» – останню з блискучою солісткою Іриною Федеркевич.

Чи не найбільше оплесків викликали виступи Данила Дерена, Стефана Подільського, Софії Пекної й Андрія Гриніва з українського садочку Св. Йосафата (учителька: Людмила Ковальчук) й учнів Рідної Школи парафії Св. Юрія Переможця (директор: Оля Миц, фортепіано: Лілея Волянська).

Шевченкові твори натхненно декламували Лариса Івашко, Оксана Солецька, Михайлина Федина, Оля Боднар. У виконанні Спілки Української Молоді в м.Едмонтоні (виховниця: Ірина Шмігельська, фортепіано: Ірина Гарнавська) глядачі побачили

прекрасну постановку Шевченкової «Гамалії». Ярослав Брода зачитав вірш «Іван Підкова» і розповів про вплив Козаччини на творчість Шевченка. Ведуча концерту Ліля Пантелюк поділилася думками на теми «Шевченко і дисиденти» і «Шевченко потрібний сьогодні», Оля Миц прочитала зворушливе «За слово».

Окремої уваги заслуговувала художня творчість Шевченка. Під слова тексту Галини Котович, який прочитав Любомир Маркевич (у запису), глядачі побачили презентації вибраних картин і портретів, які написав Тарас у різні роки свого життя. Хор «Дніпрові хвилі» (Оля та Ірина Федеркевич, Сузанна Романюк, Наталка Онищук, Оксана та Ірина Тарнавська, Ксеня Мариняк, Дарця Васараб-Роллянд) виконали милозвучні пісні на Шевченкові вірші «Ой три шляхи широкії» й «Тече вода з під явора». Мирослава Єлішевська виконала чудовий прелюд пам'яті Тараса Шевченка.

Тарас Шевченко – залишається спільним для всіх українців – Сходу і Заходу України, для українців Канади й Росії, США і Бразилії, Словаччини й Казахстану... Як влучно зазначила ведуча концертної програми Ліля Пантелюк (текст програми – Галина Котович) «Шевченкове життя – метафора для життя й українських емігрантів». Цю тезу ілюструє вірш Тараса Шевченка «Мені однаково, чи буду...», написаний в С.-Петербурзі в 1847 р.

*Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині –
Однаковісінько мені.
В неволі виріс меж чужими,
І, не оплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій – не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: “Молись,
Молися, сину: за Вкраїну
Його замучили колись”.
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені.*

У заключному слові концертної програми Голова УМТА Люба Бойко-Белл наголосила, що «Шевченка незгораючі слова залишаться бойовим прапором для усіх гідних українців».

Порівнюючи свою участь в Шевченківських днях в садочку й школі м. Коломиї у радянській Україні 80-х, й Чернівецькому університеті вже незалежної України 90-х із вшануванням Тараса Шевченка українською громадою м. Саскатуну й м. Едмонтону в Канаді, ловлю себе на думці, що всі концерти, вечори й урочисті зібрання для вшанування життя й творчості Тараса Шевченка українцями в Україні й Канаді мають одну спільну рису – вони щирі. З року в рік, люди приходять вклонитися пам'яті Великого Українця за покликом серця, виступають від душі, не за гроші чи славу, сльози під час виконання Тарасового «Заповіту» справжні...

Сергій Костюк

© Serhiy Kostyuk, 2010, www.serhiykostyuk.com